

O judecată a lui Dumnezeu – Autor necunoscut

Vara se apropia de sfârșit și câmpurile erau recoltate. Fuseseră o recoltă bogată. Rodul și fânul fuseseră aduse cu bine în hambare. Țăranul și orășeanul priveau bucuroși la cele rezultate și recoltate. Atunci se putea sărbători cu inima veselă serbarea de recunoștință pentru roade. Pe o pajiște mare, nu departe de un sat, se ținea sărbătoarea roadelor. Ca în fiecare an fuseseră invitați asociația de veterani și asociația corală. Pe vreme favorabilă urma să se danseze în aer liber. Pentru copii erau prevăzute distracții de tot felul.

La ora unu, toți participanții la festivitate se adunaseră în fața cârciumii satului și s-au așezat în ordine pentru alaiul festiv. În frunte cu o capelă, a cărei piesă de succes era marșul de la Hohenfriedberg, alaiul s-a pus în mișcare. Asociația veteranilor, în uniformă, cu armele pe umăr, pășea mândră în spatele drapelului. Mai multe asociații, care veniseră și ele din vecinătate cu drapelele lor, se înșirau în alai. La sfârșit veneau copiii în haine festive. Băieții cu drapele și arbalete, fetele cu cununi de spice în păr.

În bătaia tobelor și marșuri, alaiul se mișca pe străzile gătitе festive ale localității, spre locul de petreceri câmpenești. Aici s-a descompus, după ce președintele comitetului de organizare al festivității ținuse o scurtă cuvântare. Cântăreții s-au strâns laolaltă și au interpretat cât mai bine mai multe cântece despre recoltă, care au fost primite cu aplauze furtunoase. După aceea, veteranii s-au dus la locul de tragere și copiii s-au dus la locul de joacă.

Ce veselie și forfotă!

Cu pocnetul puștilor se amestecau strigătele vesele ale celor mici, la jocurile pline de peripeții. Acolo erau: cățărutul pe stâlpi, apucarea cărnaților, horă și vânătoarea coronițelor de spice.

Dar bucuria nu avea să dureze mult. Către ora patru după-amiază, o furtună puternică a gonit peste locul festiv, învârtejind frunzele. Norii s-au adunat laolaltă și și-au revărsat bogatul conținut peste câmpii – tot o recoltă bogată. Toți au fugit la corturi, în care oaspeții abia puteau să încapă. Și bărbații de la asociația veteranilor au oprit trasul și au căutat un acoperiș protector.

La masa lungă, care fusese montată în cortul principal, și la care obișnuiau să stea mai-marii satului, luase loc Christel Schmalstieg. El era unul dintre cei mai bogați țărani. Cu toate acestea, el nu făcea parte dintre cei respectați și cu atât mai puțin dintre cei agreeți. Nimeni nu se așeza cu plăcere în apropierea sa. Relația cu el era evitată. Dar în clipa aceasta nu-i păsa nimănui de preferință și de părerea sinceră, la fel de puțin ca de dreptate și decență. Fiecare era bucuros să prindă un scaun. Așa se face că lângă țăranul bogat au ajuns să stea mai mulți membri ai asociației de veterani, care erau simpli slujitori de profesie. Lui Schmalstieg nu-i erau plăcuți acești comeseni. El era pregătit să se scoale și să iasă din cort, dar furtuna care începea tot mai tare l-a oprit.

„Mai rămâneți aici, domnule Schmalstieg”, a spus slujitorul care ședea cel mai aproape de el. „Nu vă strică deloc dacă beți odată un pahar de bere la aceeași masă cu un slujitor.”

„Noroc, domnule Schmalstieg!” a strigat un altul, care, după toate aparențele, băuse deja un pahar mai mult decât de sete, „astăzi vă strig: trăiască!”

„Ați fi făcut mai bine să vă cruțați punga de bani”, a răspuns Schmalstieg, care s-a supărat pentru tonul familiar al slujitorului, „în loc să vă livrați cei câțiva pfenigi în casa de bani a cârciumarului. Nu veți realiza nimic în viață.”

„Veniți să vă beți berea mai bine la masa noastră!” a strigat cârciumarul către slujitor. El se temea, nu fără motiv, că discuția de la masa mare putea să ducă la o ceartă între stăpân și slujitor.

„Rămân să stau unde sunt”, a răsunit înapoi violent. „Sau costă berea mai mult aici, la masa stăpânilor, pentru că chiaburul șade și el aici? Azi suntem toți egali. De aceea, să se ridice toți cei prezenți care au o conștiință bună! Să trăiască! Să trăiască! Și încă o dată: să trăiască!”

La cuvintele slujitorului, Schmalstieg a devenit palid ca un cadavru. Și dispoziția veselă de jur-împrejur părea că a ajuns la capăt dintr-odată. S-a lăsat o liniște stranie. Abia dacă mai îndrăznea vreunul să spună un cuvânt. Ploaia răpăia auzibil pe acoperișul cortului.

„Ei, țărane, nu vrei să ciocnești cu mine?” a strigat slujitorul beat pe jumătate.

„Ține-ți gura, tu, trântorule! Du-te acasă și dezmeticește-te din beție după un somn bun!”

Celui insultat i-a apărut pe față roșeața de furie.

„El mă numește trântor!”, a strigat el cu cea mai mare enervare și a bătut cu pumnul în masă. Unii oaspeți și cârciumarul au încercat să-l liniștească pe om, dar degeaba.

„Eu aș fi un trântor?”, a strigat el din nou. „Aceasta este o jignire nemaiuzită! Eu sunt un om cinstit, care își face datoria și care nu trândăvește. Despre mine nu poate nimeni să spună ceva de rău. Nu permit așa ceva, cu atât mai puțin de la acesta...”

Țăranului i-a țâșnit sângele în obraji palizi. Arterele de deasupra tâmpelor au devenit ca funiile. „Ce? Tu...”, a strigat el cu un glas straniu. „Trișorule! Ticălosule!”

Și cu aceasta, el a smuls o pușcă de pe perete și l-a ochit pe slujitor. Din fericire, cârciumarul l-a împiedicat pe omul furios. Țăranul nu mai era stăpân pe sine.

„Trebuie să mori, mizerabilule!”, zbiera el, răgușit de furie. „Trebuie să moară zdrențărosul!”

A încercat să-i smulgă cârciumarului din nou pușca, dar acesta ținea arma îndârjit de tare. O tulburare îngrozitoare stăpâna întregul anturaj. Ce se va întâmpla dacă arma se va descărca? Fiecare se temea că va fi lovit. Țăranul apucase arma de partea de sus a țevii. Bărbații se luptau îndârjit. Atunci a bubuit o împușcătură. Cu un strigăt tare, Schmalstieg a dat drumul puștii. Toți s-au înghesuit acolo ca să vadă ce se întâmplase.

Țăranul privea cu ochii încremeniți la mâna sa, la care erau trei degete împușcate și atârnav în jos fără putere. Spectatorii stăteau îngroziți și fără grai. Un glas de femeie a strigat, încât i-a străbătut pe toți până în măduva oaselor:

„Aceasta este o judecată a lui Dumnezeu. Cu aceste trei degete a depus cândva un jurământ fals.”

Atunci, țăranul s-a clătinat și s-a prăbușit inconștient. Cu bucuria sărbătorii se terminase. Într-adevăr, soarele strălucea din nou luminos printre norii sfâșiați, dar petrecerea fusese tulburată definitiv. Rănitul a fost dus acasă și a fost chemat un doctor. Dar el n-a putut să salveze cele trei degete. Fuseseră zdrobite și a trebuit să fie amputate. Doi polițiști au încheiat un proces-verbal. Cârciumarul nu era de vină.

Accidentul a fost considerat în general ca o judecată a lui Dumnezeu. Într-adevăr, nu se vorbea în gura mare despre aceasta, dar în secret se șoptea la ureche: „Odată și odată o să vină pedeapsa. Mai există un Dumnezeu care răzbună răul din lume.”

Câteva săptămâni mai târziu, Schmalstieg a trebuit să apară în fața tribunalului. El trebuia să mărturisească printr-un jurământ, că acea femeie spusese un neadevăr. Toată lumea privea la el când a ridicat mâna mutilată. Dar apoi, el a început să tremure. Ochii lui priveau încremeniți la crucifixul care era pe masa tribunalului. Pieptul său respira greu. Și, omul altfel așa de mândru, a căzut deodată în genunchi, a plâns amarnic și a strigat cu glas răgușit:

„Nu, nu, nu vreau să jur. Numai o dată am jurat în viața mea și am jurat fals. Pedepsiți-mă! Femeia a spus drept. Eu – nu mai sunt – vrednic să fiu țaran.”

A tăcut, dar se vedea limpede cum se frământa în lăuntrul său. Avea și mai multe de mărturisit. Silindu-se cu forța să se liniștească, după o pauză a început din nou, întrerupt și încet:

Cinci ani am suportat și nu mai pot. Mi-am băgat vecinul în închisoare prin afirmația mea, că fusesem martor că și-a incendiat propria fermă. Din lăcomie am depus atunci sperjurul, cu speranța că în felul acesta voi putea să aduc proprietatea învecinată în posesia mea fără dificultate. Și chiar mi-a reușit. Dar binecuvântare n-am avut din aceasta. Noaptea mele au fost chinuitoare ca iadul. Poate că îmi găsesc în închisoare din nou odihna. Dumnezeu mă va ierta. El este drept, dar și îndurător fără sfârșit.”

Desigur, fiecare simțea milă pentru omul distrus. Cu toate acestea, dezbaterea a trebuit să-și urmeze cursul legal. Țăranul Schmalstieg a fost pedepsit cu închisoare pentru un grav jurământ fals. Acesta era capătul unei căi a păcatului. Și totuși, încă nu era capătul. Schmalstieg a găsit odihna mult dorită pentru inimă și conștiință. El a părăsit închisoarea ca un alt om. Fapta rea nu putea să fie ștersă cu buretele, dar a avut parte de harul divin. Prin credință a înțeles că Isus Hristos, Mântuitorul celor pierduți, a făcut totul bine și pentru el, când a suferit și a murit pe Golgota. El a ajuns la har prin dreptate.

De atunci, dorința sa fusese să-și urmeze drumul ca un ucenic smerit și ascultător al lui Isus. Astfel a făcut Dumnezeu să iasă binele din rău. Satan, mincinosul de la început și ucigașul oamenilor, a căutat să-l distrugă pe omul care odată i-a împrumutat de bunăvoie urechea sa, dar Unul mai tare a venit peste el și i-a smuls prada. Țăranului i s-a întâmplat după vorba profetului: „Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; dacă vor fi roșii ca stacojiul, se vor face ca lâna” (Isaia 1.18).

Titlul original: „Ein Gottesgericht”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*